

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobců: 1) LONDA spol. s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Křemencova 4, IČ 49241931, zast. JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem Praha 1, U Prašné brány 3, **2) Radio Bonton, a.s.**, se sídlem Praha 2, Wenzigova 4/1872, IČ 60192682, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Praha 2, Botičská 1936/4, proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, zast. JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Zlín, Rašínova 522, **za účasti 1) COUNTRY RADIO s.r.o.**, se sídlem Praha 10, Říčanská 3, zast. JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem Praha 5, Ostrovského 253/3, **2) dada media s.r.o.**, se sídlem Praha 4, Branišovská 187/16, **3) MEDIA MARKETING SERVICES a.s.**, se sídlem Praha 2, Koperníkova 794/6, zast. JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Nad Petruskou 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.7.2012, sp. zn./Ident: 2011/1096/zab/COU, č.j. zab/2624/2012,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 17.7.2012, sp. zn./Ident: 2011/1096/zab/COU, č.j. zab/2624/2012, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaná je povinna zaplatit žalobci LONDA spol. s.r.o. náklady řízení ve výši 14 556 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Tomáše Jindry, advokáta.**
- I I I . Žalovaná je povinna zaplatit žalobci Radio Bonton, a.s. náklady řízení ve výši 11 652 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Ladislava Břeského, advokáta.**
- I V . Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobci se podanou domáhali přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým udělila provozovateli COUNTRY RADIO s.r.o. (dále jen COUNTRY RADIO) souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu COUNTRY RADIO (licence Ru/91/99), spočívající ve změně souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání, s přidělením kmitové sítě Český Krumlov 2 101,6 MHz / 200 W, souřadnice WGS 84: 14 19 43/48 48 25; Dačice 101, 8 MHz/200 W, souřadnice WGS 84: 15 24 50/49 02 18; Jindřichův Hradec 1,92 MHz/200 W, souřadnice WGS 84: 14 56 18/ 49 09 44; Klatovy Štěpánovice 107, 0 MHz/200W, souřadnice WGS 84: 13 17 49/49 25 57; Křivsoudov 92,7 MHz/100 W, souřadnice WGS 84: 15 06 40/ 49 38 13; Tachov 87,9 MHz/200 W, souřadnice WGS 84: 12 48 09/49 45 05 s tím, že vyhodnotila kmitočtovou síť se soubory technických parametrů Český Krumlov 2 101,6 MHz/200 W (vysíláním zásobeno 23 185 obyvatel); Dačice 101,8 MHz/200 W (vysíláním zásobeno 21 261 obyvatel); Jindřichův Hradec 1 92,0 Mhz/200 W (vysíláním zásobeno 25 920 obyvatel); Klatovy Štěpánovice 107,0 MHz/200 W (vysíláním zásobeno 25 126 obyvatel); Křivsoudov 92,7 MHz/100 W (vysíláním zásobeno 15 082 obyvatel); Tachov 87,9 MHz/200 W (vysíláním zásobeno 4 132 obyvatel) na základě ústního odborného vyjádření znalce jako nedostatečně bonitní na to, aby mohla být předmětem licenčního řízení. Vzhledem k tomu, stejně jako vzhledem ke skutečnosti, že požadovanou změnu lze vyhodnotit jako změnu v intencích původně udělené licence, a po provedení vyhodnocení základních kritérií podle § 17 odst. 1 žalovaná podle ust. § 21 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. (dále též mediální zákon) udělila uvedený souhlas. Nedílnou součástí jejího rozhodnutí jsou mapy územního rozsahu, ve kterých je zaručena hranice minimální úrovně chráněné intenzity elektromagnetického pole VKV vysílačů tak, jak jsou uvedeny shora.

Žalobci v podané žalobě nejprve uvedli argumentaci dokládající, že jsou k podání žaloby aktivně legitimováni ve smyslu § 65 s.ř.s.

K tomu žalobce č. 1 uvedl, že sice nebyl účastníkem předchozího správního řízení (ve věci udělení licence Ru/91/99, dále též původní licence), na svých právech však byl zkrácen již tím, že se navazujících správních řízení nemohl zúčastnit, neboť žalovaná učinila napadené rozhodnutí podle § 20 odst. 4, resp. 21 odst. 1 písm. b), odst. 3 mediálního zákona, jehož účastníkem je pouze žadatel, ačkoli pro tato řízení ani rozhodnutí neexistovaly zákonné předpoklady.

Žalobce č. 2 uvedl, že byl účastníkem licenčního řízení, jímž žalovaná udělila COUNTRY RADIO licenci k provozování rozhlasového vysílání s využitím souboru technických parametrů Tábor 101,8 MHz/1kW (dále též licence Tábor).

K tomu žalobci dále uvedli, že v předchozím správním řízení nebyla dostatečně prokázána a řádně odůvodněna nezpůsobilost přidělené kmitočtové sítě (nedostatečná bonita) pro samostatné licenční řízení a že napadené rozhodnutí je nezákonné rovněž z důvodu vad předcházejícího řízení, zejména porušení zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobci v žalobě dále poukázali na vývoj licenčních podmínek COUNTRY RADIO, kdy zdůraznili udělení původní licence (na kmitočtech 1062 kHz Praha-Zbraslav a 89,5 MHz Praha-město) a dále licence k provozování rozhlasového vysílání s využitím souboru technických parametrů Tábor 101,8 MHz/1kW (rozhodnutí sp. zn. 2007/826/zab, č.j. cun 1967/08, dále též licence Tábor)). K tomu žalobci specifikovali další rozhodnutí, týkající se licenčních podmínek COUNTRY RADIO.

Podle žalobců je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s § 20 odst. 4, resp. § 21 odst. 3 věta druhá mediálního zákona. Dále namítli porušení správního řádu, zejména ust. § 2 odst. 4, které stanoví, že správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalobci poukázali na znění původní licence s tím, že je zřejmé, že žalovaná udělila společnosti COUNTRY RADIO licence k vysílání na třech technických prostředcích (z toho 1 v pásmu AM). K tomu připomněli, že povahou řízení o změně skutečností, uvedených v žádosti o licenci, spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů v podobě přidělení dalších kmitočtů, se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) ve věci sp. zn. 7As 61/2009. COUNTRY RADIO provozuje, podle údajů obsažených v žalovaném rozhodnutí, rozhlasové vysílání na celkem 24 kmitočtech v pásmu FM a 1 kmitočtu v pásmu AM. To znamená, že žalovaná COUNTRY RADIO přidělila před napadeným rozhodnutím mimo licenční řízení 18 kmitočtů, převážně vyššího výkonu. K tomu žalobci poukázali na komentář k § 21 mediálního zákona (Chaloupková, Holý, CH Beck 2004, str. 99) a uvedli, že změny licenčních podmínek pro program COUNTRY RADIO probíhaly nikoli výjimečně, ale permanentně a že se těmito změnami zcela zásadně měnil a mění územní rozsah vysílání. Podle žalobců se proto o pouhou změnu v intencích původně udělené licence jednat z více důvodů nemůže. Žalovaným rozhodnutím se původní územní rozsah vysílání, představovaný třemi kmitočty, přidělenými v řádných licenčních řízeních, a dalšími osmnácti kmitočty, přidělenými mimo licenční řízení, výrazně zvětšuje (o další třetinu), takže již nelze hovořit o pouhém tzv. „dokrytí území“, pokrývaného technickými prostředky, přidělenými v předcházejících licenčních řízeních i řízeních o změně skutečností, uvedených v žádosti o licenci.

K tomu žalobci připomněli, že se s názorem citované odborné literatury se ve svých judikátech ztotožňuje i NSS, naposledy v rozhodnutí sp. zn. 1As 37/2012.

Z přehledu vývoje licenčních podmínek uvedených v žalobě vyplývá, že COUNTRY RADIO obdrželo po prvotní licenci ještě jednu řádnou licenci (licence Tábor), přičemž žalobci ve svých tvrzeních vycházejí z licenčních podmínek tak, jak jsou zveřejněny na stránkách žalované. Pokud žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotila přidělované kmitočty jako nedostatečně bonitní na to, aby mohly být (jednotlivě) předmětem licenčního řízení, pak žalobci tento závěr nesdílejí. Podle jejich názoru nelze posuzovat bonitu jednotlivých kmitočtů samostatně, když o nich žalovaná rozhodovala jako o kmitočtové síti. Signálem této kmitočtové sítě má být pokryto celkem 114 706 trvale usazených obyvatel, což je počet, převyšující zákonný limit pro regionální rozhlasové vysílání v intencích § 2 odst. 1 písm. e) vysílacího zákona. Nebylo-li by třeba vypsát řádné licenční řízení na kmitočty pro regionální vysílání, neměla by žalovaná tuto povinnost ani v případě místního vysílání, což zcela jistě úmyslem zákonodárce nebylo. Žalobci proto dovozují, že je povinností žalované vypsát na rozhlasové vysílání s pokrytím větším, než 1% trvale usazeného obyvatelstva licenční řízení vždy. Žalovaná na rozdíl od obdobných případů v odůvodnění žalovaného rozhodnutí neuvedla, zda na předmětném území bylo v minulosti vyhlášeno nějaké licenční řízení, případně s jakým výsledkem, v odůvodnění dále absentuje výčet provozovatelů, kteří již na pokrytém území vysílají. Žalobci proto považují rozhodnutí v tomto ohledu za nepřezkoumatelné, neboť je založeno pouze na ústním vyjádření znalce a blíže nespecifikovaném bonitní modelu. Odůvodnění nedostatečné bonity je přitom u všech kmitočtů totožné, liší se pouze v označení technického prostředku. Již z rozdílného pokrytí jednotlivými kmitočty je však zřejmé, že se jejich (ne)bonita významně liší, ať již kvůli počtu trvale usazených obyvatel nebo v důsledku jiné makroekonomické situace na tom, kterém území. Odůvodnění však uvádí pouze všeobecné a neurčité důvody z nichž nelze vyčíst, z jakého konkrétního důvodu případně jsou jednotlivé kmitočty nebonitní. Žalobci v této souvislosti poukázali na judikát NSS, sp. zn. 1As 37/2012. K tvrzenému porušení ust. § 2

odst. 4 správního řádu žalobci upozornili nato, že žalovaná např. vyhlásila licenční řízení na rozhlasové vysílání se souborem technických parametrů Třebíč 101,7 MHz/ 200W, který pokrývá řádově 45 tis. trvale usazených obyvatel, což je více než dvakrát méně, než kmitočtová síť, která je předmětem žaloby.

Žalovaná se dále v odůvodnění rozhodnutí odvolává na ústní vyjádření znaleckého ústavu RSM Tacoma, a.s., podle něhož jsou předmětné kmitočty pro nového provozovatele rozhlasového vysílání nebonitní. V této souvislosti žalovaná odkazuje na znalecký posudek 39-11/2012, který však není součástí správního spisu, a navíc nebyl zpracován speciálně pro řízení, z něhož žalované rozhodnutí vzešlo. Podle žalobců tímto způsobem nemohla být bonita kmitočtu posouzena v souladu se zákonem. Dále žalobci zpochybnili akreditaci znaleckého ústavu k vypracování znaleckého posudku v oboru rozhlasového a televizního vysílání a vznesli námitku proti způsobu posouzení bonity s tím, že stanovisko znalce se bez výjimky předkládá ve formě znaleckého posudku a nikoli pouhého ústního vyjádření. Tuto část žalovaného rozhodnutí proto považují za nepřezkoumatelnou.

Dále měli žalobci za to, že žalovaná je specializovaný orgán, který by měl disponovat odbornými znalostmi, potřebnými pro kvalifikované správní uvážení. Postup žalované, kdy se zaštiťuje znaleckým posudkem, je popřením účelu mediálního zákona, který zřídil žalovanou za účelem rozdělování vzácných statků - kmitočtů pro rozhlasové (a televizní) vysílání a předpokládá, že tak žalovaná bude činit samostatně a na vlastní odpovědnost.

Podle žalobců mělo být žalované z úřední činnosti známo, že o tuto kmitočtovou síť by se v licenčním řízení byli bývali mohli ucházet rovněž jiní stávající provozovatelé rozhlasového vysílání. Pro ně by tyto kmitočty, ať již jednotlivě, a tím spíše jako síť, mohly být dostatečně atraktivní a bonitní. Postupem žalované podle § 20 odst. 4, resp. § 21 odst. 3 mediálního zákona však byli všichni zbývající potenciální uchazeči o tento vzácný statek ze soutěže vyloučeni.

Žalobci žádali, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Nesouhlasila s tím, že by žalobci byli aktivně legitimováni k podané žalobě s tím, že žalobce č. 1 nebyl účastníkem původního licenčního řízení, k němuž se vztahuje žádost COUNTY RADIO, o které bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím. Ani žalobce č. 2 nebyl účastníkem tohoto původního licenčního řízení, neboť byl účastníkem licenčního řízení Tábor 101,8 MHz/1kW. Žádný z žalobců nebyl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Skutkový stav v nyní projednávané věci je odlišný od věci řešené NSS pod sp. zn. 7As 111/2010. Žalovaná postupovala v souladu s judikaturou správních soudů a posoudila pečlivě bonitu předmětných kmitočtů, a to i za pomoci odborného vyjádření znaleckého ústavu, na jehož základě dospěla k závěru o nedostatečné bonitě. Nebylo proto její povinností vyhlášovat ohledně předmětných kmitočtů licenční řízení. Pro postup podle §21 odst. 3 mediálního zákona tak byly splněny všechny podmínky.

Pokud žalobci zmiňovali judikáty NSS je žalovaná přesvědčena, že ve vztahu k žalovanému rozhodnutí nelze souhlasit s implicitní argumentací žalobců v tom smyslu, že napadeným rozhodnutím se územní rozsah vysílání výrazně zvětšuje. K tomu žalovaná upozornila, že v lokalitě jižních Čech COUNTRY RADIO vysílalo již před vydáním žalovaného rozhodnutí. Řízení o změně územního rozsahu vysílání není řízením o dokrývacím kmitočtu a znění § 21 odst. 1 písm. b) mediálního zákona nelze vykládat tak, že neumožňuje rozšíření pokrytého území. Dokrývání v pravém slova smyslu má samostatnou zvláštní úpravu v § 17 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 17 odst. 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen zákon o elektronických komunikacích), a probíhá před

Český telekomunikačním úřadem i s jinými lhůtami. Podle žalované je namístě vykládat §21 odst. 1 písm. b) mediálního zákona tak, že v určité míře a za předpokladu, že nedochází k obcházení licenčního řízení, umožňuje přidělením nebonitního kmitočtu rozšířit rozsah území pokrytého vysíláním žadatele. Nelze-li kmitočty ani kmitočtovou sít' přidělit v licenčním řízení, nemůže být její přidělení v řízení o změně licence vnímáno jako snaha obejít povinnost konat licenční řízení. Bonita předmětných kmitočtů byla posouzena nejen samostatně, ale i v jejich souhrnu. S tím koresponduje příslušné souhrnné vyjádření znaleckého ústavu založené ve správním spisu. Tvzení žalobců ohledně povinnosti vypsát licenční řízení nemá oporu v zákoně ani v judikatuře správních soudů, z níž naopak vyplývá, že žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence neobsazeného kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní. K tomu žalovaná poukázala na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 8As 61/2005 s tím, že v souladu s touto judikaturou postupovala. Při posouzení žádosti žalovaná zohlednila a posoudila všechny relevantní skutečnosti významné pro přijetí závěru ohledně bonity či nebonity předmětného kmitočtu, přičemž nejvýznamnější posuzovanou skutečností je počet trvale usazených obyvatel na pokrytém území. Následně byly posouzeny předpokládané příjmy a náklady provozovatele spojené s vysíláním na předmětném kmitočtu tak, aby bylo možné vyhodnotit ziskovost či ztrátovost provozování vysílání. Žalovaná je přesvědčena, že její postup je přezkoumatelný a transparentní a není v rozporu se zásadou předvídatelnosti správního rozhodování, neboť kritéria posuzování jsou jednoznačně dána. K žalobnímu tvrzení stran znaleckého posouzení poukázala na § 51 odst. 1 správního řádu s tím, že byť je žalovaná odborným správním orgánem zejména pro oblast rozhlasového a televizního vysílání, posouzení bonity kmitočtu je otázkou zejména ekonomickou a žalovaná tak měla právo vyžádat si pro rozhodnutí v otázce bonity kmitočtu odborné vyjádření znalce z oboru ekonomika. Není patrné, na základě čeho mělo být žalované známo, že právě o tento kmitočet či kmitočty by se ucházeli i jiní provozovatelé vysílání.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu odmítl, případně zamítl.

V replice k vyjádření žalované žalobce č. 1 k tvrzení o aktivní legitimaci k podání žaloby poukázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7As 111/2010 a řadu rozsudků vynesných Městským soudem v Praze ve skutkově velmi obdobných věcech, např. 6A 105/2012 a 6A 106/2012. Pokud žalobce poukazoval na vývoj licenčních podmínek, chtěl dokumentovat, že nebyly výjimečnou věcí a že každá taková další změna je v rozporu s výkladem § 21 mediálního zákona. K poukazu žalované na ust. § 17 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích žalobce upozornil, že toto ustanovení předpokládá povinný souhlas žalované, bez něj nelze v řízení před ČT pokračovat. Dále žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě.

K žalobě se dále vyjádřila zúčastněná osoba COUNTRY RADIO, která se připojila ke stanovisku žalované v jejím písemném vyjádření k žalobě stran nedostatku aktivní legitimace žalobců k podání žaloby proti žalobou napadenému rozhodnutí. Dále zúčastněná osoba COUNTRY RADIO poukázala na dokrývací kmitočty, na kterých vysílají žalobci a na skutečnost, že se žalobce č. 2 podílí na žádosti o přidělení 36 nových kmitočtů. Zdůraznila, že v lokalitě jižní Čechy již vysílá. Ust. § 21 odst. 1 písm. b) mediálního zákona výslovně na možnost změny územního rozsahu vysílání pamatuje a tuto změnu připouští. K otázce bonity poukázala na relevantní judikaturu NSS, podle které má být znalecký posudek ohledně bonity kmitočtu zpracován znalcem v oboru ekonomika. Nelze tak akceptovat názor žalobců, že předmětný znalecký ústav nemá akreditaci k vypracování znaleckého posudku z oboru rozhlasového a televizního vysílání. Tvzení žalobců, které napadá odbornou způsobilost znaleckého ústavu RMS TACOMA a.s. je tedy zcela nepodložené. K tomu zúčastněná osoba

ve shodě se žalovanou poukázala na ust. § 51 odst. 1 správního řádu a odbornou literaturu. Žalovaná se otázkou bonity předmětných kmitočtů a nejen touto otázkou podrobně zabývala v odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž své správní uvážení musela opřít právě o znalecké vyjádření znalce z oboru ekonomika. Respektovala tak závěry NSS ve věci sp. zn. 7As 61/2009. Zúčastněná osoba zdůraznila, že v daných případech se nejedná o změny programového charakteru. Tvrzení žalobců o tom, že žalované mělo být z úřední činnosti známo, že by se o předmětné kmitočty mohli ucházet jiní uchazeči považuje zúčastněná za absurdní. Za nepodložené považuje též tvrzení žalobců, že napadeným rozhodnutím došlo ke zkrácení jejich práv přímo i v důsledku porušení jejich práv předcházejícím řízením úkonem správního orgánu, což žalobci ostatně ani nedokládají a odkazují na správní řízení vedená žalovanou, která s napadeným rozhodnutím nesouvisí. K rozsudkům Městského soudu, na něž žalobci poukazují v replice k vyjádření žalované zúčastněná osoba uvedla, že proti nim byla podána kasační stížnost.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce č. 1 zdůraznil, že žalobu napadeným rozhodnutím byla přidělena celá kmitočtová síť bez vyhlášení licenčního řízení a součet přidělených frekvencí přesahuje limit pro regionální vysílání podle mediálního zákona. Jiným provozovatelům vysílání přitom nebyla dána možnost se řízení účastnit. Důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí je zejména skutečnost, že v žalovaném rozhodnutí není zmínka o tom, zda v daných územích byla vyhlášena licenční řízení. Dále je postup žalované v rozporu s § 56 správního řádu, ale i v rozporu s § 20 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících, protože neustanovila usnesením znalce a nepožadovala jeho písemné vyjádření. Zástupce žalobce č. 2 se ke stanovisku zástupce žalobce č. 1 připojil. Zástupce žalované uvedl, že při posuzování bonity vycházel z kritéria NSS ve věci sp. zn. 1As 37/2012, kdy žalovaná dospěla k závěru, že přidělované kmitočty nejsou dostatečně bonitní a neshledala tak důvod pro samostatná licenční řízení. K výsledku znalce poukázal na § 51 správního řádu s tím, že se jedná o listinný důkaz. Není zákonné ustanovení, podle kterého by znalec musel vždy vydat své stanovisko písemně ve formě znaleckého posudku. Žalované je předkládáno velké množství žádostí o změnu licence a řízení by byla ne hospodárná, pokud by byla nucena vždy vybrat nový znalecký posudek, když se jedná o typově stejné věci. K tomu poukázal na rozhodnutí Městského soudu ve věci sp. zn. 10A 140/2012, kde soud ve vztahu k žalobcům namítanému znalci ničeho nezákonného neshledal. Navrhl provedení výsledku zaměstnance znaleckého ústavu Ing. Straňáka pro případ, že by podle stanoviska soudu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Zástupci žalobců ponechali na úvaze soudu, zda by při dalším ústním jednání, které by za tím účelem muselo být odročeno, provedl důkaz grafickou přílohou zakreslení doposud udělených licencí COUNTRY RADIO ve vztahu k mapkám, které jsou přílohou žalobou napadeného rozhodnutí tak, aby bylo patrné, v jakém rozsahu COUNTRY RADIO vysílalo do doby vydání napadeného rozhodnutí.

Zúčastněná osoba COUNTRY RADIO poukázala na poslední judikaturu NSS, a to i v roce 2012 s tím, že je konstantně judikováno, že žalovaná nemá povinnost vždy vypsát licenční řízení, ale že se má zabývat bonitou požadovaného kmitočtu v rámci žádosti. Zúčastněná osoba je poškozena částkou 2 000 000 Kč, jakož i rozhodováním soudu o přiznání nákladů řízení osobě na řízení v rámci s.ř.s. Dále argumentovala jako v písemném vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že ve všech 36 případech, o kterých bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, se nejedná o změnu programového charakteru, přičemž v replice k vyjádření žalované se žalobce odkazuje na odbornou literaturu, která se ale právě programovou změnou zabývá. Tak tomu ale v projednávané věci není. Nedostatečná bonita byla znalcem kvalifikovaně osvědčena a žalovaná jí posoudila na základě jeho vyjádření. Ve všech případech, kde vystupovala zúčastněná osoba zastoupená zástupcem JUDr. Pavlem

Dobíášem a ve kterých zdejších soud shledal postup žalované v souvislosti se znalcem za nezákonný, byly podány kasační stížnosti.

Soud neprovedl navržené důkazy z důvodů uvedených níže.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 21 odst. 3 mediálního zákona v rozhodném znění Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Rada je povinna své rozhodnutí odůvodnit, pokud se jedná o řízení s více účastníky. Pokud Rada ve stanovené lhůtě nerozhodne a nejedná se o řízení s více účastníky, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit, v takovém případě Rada v usnesení o přerušení řízení uvede, z jakého důvodu řízení přerušuje; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

Podle ust. § 56 správního řádu v rozhodném znění závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.

Podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud se předně zabýval otázkou, zda jsou žalobci k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí aktivně legitimováni. Vyšel přitom ze zjištění, že žalobce č. 1 nebyl účastníkem správního řízení o udělení původní licence. Žalobce č. 2 byl účastníkem řízení o vydání licence Tábor 101/8 MHz/1kW. Otázka okruhu účastníků správního řízení, v němž je žalovanou rozhodováno o žádostech o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci dle § 21 odst. 1 mediálního zákona a s tím související možná aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí žalované v tomto řízení, je řešena v dosavadní judikatuře správních soudů. Ve vývoji této judikatury je zřejmý příklon k rozšiřování okruhu osob oprávněných k podání žaloby proti takovému rozhodnutí žalované. Soud k tomu poukazuje na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7As 111/2010, podle kterého jsou k podání žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 21 mediálního zákona legitimováni nejen všichni účastníci licenčního řízení, ale i jiné osoby, neboť aktivní žalobní legitimace není podmíněna přímo účastí na předchozím správním řízení, nýbrž toliko tvrzením žalobce, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalobní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu v případě osoby, která nebyla a ani neměla být účastníkem správního řízení, je prostředkem ochrany práv této osoby ve zcela krajní situaci, kdy správní

orgán (alespoň dle tvrzení této osoby) vydal rozhodnutí, které v daném typu řízení obsahově nemohlo být vydáno, a v důsledku toho zasáhl do jeho práv, ačkoliv by se za normálních okolností při řádném postupu správního orgánu nemohl výsledek daného řízení této osoby v žádném směru dotknout. V projednávané věci žalobci tvrdí, že byli zkráceni na svých právech tím, že nebylo vypsáno samostatné licenční řízení, ač tak být učiněno mělo, a že v důsledku toho nemohli v licenčním řízení vystupovat jako účastníci. Jelikož bez věcného posouzení žalovaného rozhodnutí nelze učinit závěr, zda byly splněny podmínky pro udělení souhlasu žalovanou či nikoliv, je podle stanoviska soudu třeba, aby žalobcům byla aktivní legitimace k podání žaloby přiznána.

K poukazu žalobců na vývoj licenčních podmínek COUNTRY RADIO a že změny licenčních podmínek probíhaly nikoliv výjimečně, ale permanentně, a tím se zcela zásadně měnila měni územní rozsah vysílání, a že se proto o pouhou změnu v intencích původně udělené licence jednat nemůže, soud uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí žalované o žádosti COUNTRY RADIO o změně skutečností uvedených v žádosti o udělení původní licence a to o změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, spočívající v přidělení předmětných kmitočtů, nikoliv dřívější rozhodnutí žalované, kterými byly měněny skutečnosti uvedené v žádosti o licenci či kterým byla přidělena licence jiná (Tábor 101,8 MHz/1kW). Předchozí rozhodnutí žalované, kterými byly měněny skutečnosti uvedené v žádosti o licenci nejsou podkladovými rozhodnutími žalobou napadeného rozhodnutí, proto se jimi soud nebude zabývat.

Žalobci dále namítali posouzení bonity předmětných kmitočtů. Konstatovali, že žalovaná na rozdíl od obdobných případů v odůvodnění rozhodnutí neuvádí, zda na předmětném území bylo v minulosti vyhlášeno nějaké licenční řízení, případně s jakým výsledkem. V odůvodnění absentuje výčet provozovatelů, kteří již na pokrytém území vysílají. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je založeno pouze na ústním vyjádření znalce znaleckého ústavu RSM TACOMA a.s. (dále též znalecký ústav), u něhož žalobci zpochybňují akreditaci k vypracování znaleckého posudku v oboru rozhlasového a televizního vysílání. Rozhodnutí vychází z blíže nespecifikovaného „bonitního modelu“. Žalobci poukazovali na to, že znalec nebyl v souladu se správním řádem ustanoven usnesením žalované a nebylo mu uloženo vypracovat písemný znalecký posudek. Rozhodnutí je v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí dle § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná vyhlásila licenční řízení na rozhlasové vysílání se souborem technických parametrů Třebíč 101,7 MHz/200W, který pokrývá dvakrát méně trvale usazených obyvatel, než kmitočtová síť, která je předmětem této žaloby.

K tomu z obsahu spisového materiálu a žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření žalované k podané žalobě vyplynulo, že žalovaná při posouzení bonity předmětných kmitočtů zjišťovala zejména předpokládané příjmy provozovatele vysílání (především příjmy z odvysílání obchodních sdělení) a předpokládané náklady provozovatele vysílání spojené s provozováním vysílání na předmětném kmitočtu, při zohlednění specifik a okolností každého jednotlivého kmitočtu, jenž je předmětem daného řízení. Na základě těchto parametrů žalovaná posoudila bonitu předmětných kmitočtů na základě ústního vyjádření odborného znalce znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s. Z protokolu z ústního vyjádření znalce ze dne 17.7.2012 (Ing. Petr Straňák, zaměstnanec znaleckého ústavu společnosti RSM Tacoma a.s.) vyplynulo, že vycházel z dostupných údajů, zejména rozsahu předpokládaného pokrytí obyvatel souboru technických parametrů stanoveného ČTÚ podle vyhlášky č. 22/2011, o způsobu stanovení pokrytí signálem zemského rozhlasového vysílání šířeného ve vybraných kmitočtových pásmech na 23 185 obyvatel, a předpokládaných nákladech a výnosech spojených s provozováním vysílání z daného kmitočtu dle modelu (dále

též „bonitní model“), který byl zkonstruován pro účely znaleckého posudku 39-11/2012 a aktualizován o další poznatky a skutečnosti spojené s územím, které má být vysíláním z požadovaného souboru technických parametrů pokryto. Znalcem aplikovaný bonitní model se opíral o následující předpoklady a výpočty: posouzení bonity Souboru technických parametrů je provedeno na základě vyhodnocení ekonomických parametrů provozu rozhlasového vysílání, tj. zda subjekt dosud nedisponující licencí pro provoz rozhlasového vysílání je schopen při případném získání licence k využití Souboru technických parametrů umožňujících rozhlasové vysílání na výše vymezeném souboru hradit výdaje (náklady) související se zajištěním vysílání. Znalec vzal v úvahu provedené analýzy, kde hlavními částmi byl odhad dosažitelné poslechovosti potenciálního provozovatele souboru technických parametrů, aplikace Bonitního modelu, analýzy náběhové křivky a nakonec i analýzy makroekonomického situace regionu, v níž má dojít ke změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, spočívající v přidělení předmětných kmitočtů, a dospěl k závěru, že skupina 6 souborů technických parametrů na území dle žádosti provozovatele umožňující maximální souhrnné pokrytí 114 706 obyvatel v daných lokalitách stanoveného ČTÚ podle shora citované vyhlášky, z pohledu subjektu dosud nedisponujícího licencí pro provoz rozhlasového vysílání není bonitní. O provedení důkazu výsledkem ústního odborného vyjádření znalce ze znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s. byl sepsán protokol podle § 18 správního řádu ze dne 17.7.2012 ve věci sp. zn. 2011/1096/zab/cou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná svůj závěr o nebonitnosti předmětných kmitočtů odůvodnila odkazem na vyjádření odborného znalce znaleckého ústav RSM Tacoma a.s., kdy text vyjádření zachycený v protokolu z ústního vyjádření znalce k jednotlivým územím převzala zcela do odůvodnění svého rozhodnutí a dále jej nijak nehodnotila.

Při posouzení tohoto žalobního bodu soud předně vyšel ze shora citovaného ust. § 21 odst. 3 mediálního zákona a rozsáhlé judikatury NSS a Městského soudu v Praze, která se otázkou možnosti udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci vyjadřuje. Byť je třeba posuzovat projednávanou věc podle konkrétních okolností, lze s ohledem na shora citovaného ust. § 21 odst. 3 a dosavadní judikaturu správních soudů zobecnit, že u žádosti o souhlas se změnou územního rozsahu vysílání musí být posouzeno, zda požadovaný kmitočet nemá takovou bonitu, že jeho přidělení mělo být předmětem samostatného licenčního řízení. Skutečnost, zda by požadované kmitočty mohly být předmětem samostatného licenčního řízení je třeba vyhodnotit, neboť jednalo-li by se o kmitočty, které mohou být vzhledem ke své bonitě přiděleny samostatně, znamenalo by jejich přidělení v rámci řízení o žádosti o souhlas se změnou stávající licence obcházení zákona (NSS ve věci sp. Zn. 7 As 61/2009).

Dále soud poukazuje na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7As 50/2009, kde se tento soud zabýval problematikou licenčního řízení a řízení o změně licenčních podmínek a zdůraznil, že „požadavek zákazu podstatných změn parametrů licence ostatně lze nalézt i v zákoně o vysílání, konkrétně v ust. § 21 odst. 3 věta třetí, které souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci vylučuje v případě, že by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Citované ustanovení definuje a zásadním způsobem i omezuje, okruh přípustných změn skutečností uvedených v žádosti o licenci v řízení podle § 21 mediálního zákona pouze na takové změny, které svým obsahem fakticky nevedou k popření výsledků řízení o udělení licence, tj. k popření výsledků soutěže uchazečů o licenci. Rada tedy není oprávněna provést takovou změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci, která by znamenala, že posuzovali by se žádost provozovatele vysílání o licenci se zohledněním změn podle § 21 mediálního zákona, provozovatel by v původním licenčním řízení nebyl nejúspěšnějším uchazečem. Rada tedy je v řízení podle citovaného ustanovení oprávněna provést ve vztahu k určitému provozovateli vysílání jen takové změny skutečností uvedených v žádosti o licenci, které by, posuzováno zpětně, nezpůsobily jiný výsledek v řízení o udělení

licence, na základě něhož provozovatel vysílání licenci získal“. Podle shora již zmíněného rozsudku NSS ve věci sp. zn. 7As 61/2009 konkrétně nelze v režimu § 21 odst. 2 písm. b) mediálního zákona vyslovit souhlas s takovou změnou parametrů, která by de facto představovala novou licenci. Na základě žádosti o změnu licence nelze obejít požadavky licenčního řízení. K tomu by došlo i v případě, kdy by změnou územního rozsahu a technických parametrů byl přidělen kmitočet, který by představoval pokrytí území větších parametrů a nikoliv tzv. dokrývací kmitočet (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 8As 61/2005, v němž bylo zdůrazněno, že žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence neobsazeného kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny). Posouzení, zda se při žádosti o změnu územního rozsahu a technických parametrů nejedná o pouhou změnu v intencích původně udělené licence, ale fakticky o nové licenční řízení, je předmětem odborného posouzení Rady jako k tomu zřízeného odborně specializovaného správního orgánu, které musí být podloženo racionální úvahou opřenou o, po skutkové (a tedy technické) stránce, dostatečně zjištěné parametry vysílání, jenž by přidělení kmitočtů žadatel získal.

V projednávané věci žalovaná odůvodnila svůj závěr o nebonitnosti předmětných kmitočtů odkazem na ústní vyjádření odborného znalce (Ing. Petera Straňáka) znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s., kdy text jeho ústního vyjádření zachycený v protokolu z ústního vyjádření znalce (viz správní spis) převzala do odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž stanovisko Ing. Straňáka považovala za vyjádření znalce a dále jej nijak nehodnotila. K tomu soud připomíná shora citované ust. § 56 správního řádu, podle kterého závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce, správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná jako odborně specializovaný správní orgán měla při posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, usnesením ustanovit znalce a uložit mu, aby vypracoval písemný znalecký posudek ve stanovené lhůtě, případně jej vyslechnout. Skutečnost, že žalovaná tímto způsobem nepostupovala je zřejmá z obsahu spisového materiálu, žalobou napadeného rozhodnutí a písemného vyjádření žalované k podané žalobě, jakož i stanovisek stran při ústním jednání u soudu. Ze shora citovaného ust. § 56 správního řádu vyplývá, že je přípustné vyslechnout znalce a jeho výslech, resp. ústní vyjádření zachytit v protokolu. Samotné podání znaleckého posudku formou ústního vyjádření však zákon neumožňuje. K tomu soud připomíná, že z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by znalecký ústav RSM Tacoma a.s. byl jako znalec v projednávané věci ustanoven a správní spis neobsahuje ani znalecký posudek vypracovaný tímto znaleckým ústavem pro předmětné kmitočty. Pokud žalovaná neprovedení důkazu zákonným způsobem zdůvodňovala ekonomickými hledisky, nemá tato její obrana oporu v zákoně. K tomu je třeba zdůraznit, že znalecký posudek na který znalec ve vyjádření odkazuje (39-11/2012) se týká posouzení bonity zcela jiného kmitočtu v jiné lokalitě (Děčín město 2 86 MHz/200W). Lze tak uzavřít, že žalovaná v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k posouzení bonity předmětných kmitočtů převzala ústní vyjádření znalce, které vychází z tzv. bonitního modelu zkonstruovaného pro účely znaleckého posudku v jiné věci, a dospěla k závěru, že předmětné kmitočty nejsou bonitní, aniž by stanovisko znalce jakkoliv hodnotila. Žalobou napadené rozhodnutí tak v tomto rozsahu nemá dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Kromě toho se žalovaná dopustila vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť ústní vyjádření Ing. Petra Straňáka, zaměstnance znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s., není znaleckým posudkem ve smyslu § 56 správního řádu, za který jej žalovaná nesprávně považuje. Soud v této souvislosti uvádí, že z těchto důvodů neprovedl důkaz navržený žalovanou, a sice provedení výslechu Ing. Petra Straňáka při ústním jednání před soudem, neboť jeho výslech by nemohl vést k odstranění nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a byl tudíž nadbytečný.

Nedílnou součástí žalovaného rozhodnutí jsou mapy územního rozsahu, ve kterém je zaručena hranice minimální úrovně chráněné intenzity elektromagnetického pole VKV předmětných vysílačů (technických prostředků). Podle odůvodnění rozhodnutí žalovaná vyšla z judikatury NSS ve věci sp. zn. 1As 37/2012 „že jako bonitní lze vyhodnotit takový soubor technických parametrů (kmitočet), který by umožňoval provozovat rozhlasové vysílání beze ztráty zcela novému provozovateli rozhlasového vysílání“ a posoudila bonitu kmitočtu, jak bylo uvedeno shora, na základě ústního vyjádření odborného znalce znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s., jehož vyjádření převzala do odůvodnění svého rozhodnutí. Z připojených map (příloha č. 1,2,4,5,6,8 k dopisu č.j. ČTÚ-104 420/2012-613 ze dne 20.6.2012, předpokládaný územní rozsah (modrá barva), ve kterém je zaručena hranice minimální úrovně chráněné intenzity elektromagnetického pole VKV předmětných vysílačů), ovšem nevyplývá, stejně tak jako z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že by se žalovaná zabývala porovnáním stávajícího územního rozsahu vysílání dle původní licence udělené provozovateli s územním rozsahem vysílání po přidělení předmětných kmitočtů. Soud tak přisvědčuje žalobcům, že žalobou napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V rámci řízení o změně licence je totiž Rada povinna hodnotit nejen skutečnost, zda nedochází k výrazné změně ohledně programové skladby původně udělené licence (§ 16 odst. 2 mediálního zákona), ale rovněž to, zda zásadním způsobem nebyl překročen územní rozsah vysílání vyplývající z původní licence. Správní úvaha žalované jako odborného správního orgánu pak musí být promítnuta do odůvodnění jejího rozhodnutí. Ve svém uvážení se žalovaná musí zabývat stávajícím územním rozsahem vymezeným původní licencí a územím, které je předmětem změny. Pro přesvědčivost své argumentace pak žalovaná neopomene uvést výčet provozovatel, kteří již na daných územích vysílají.

Z důvodu nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů soud proto neprovedl ani důkaz navržený žalobci, a sice grafickým znázorněním pokrytí území doposud přidělenými licencemi zúčastněné osobě a pokrytí území v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobci namítali porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu soud k tomu uvádí, že předmětem jeho přezkumu bylo řízení a rozhodnutí žalované, které z tohoto řízení vzešlo. Skutkové okolnosti licenčního řízení Třebíč 101,7 MHz/200W soudu nejsou známy a nepřísluší mu v nyní projednávané věci posuzovat závěry, které žalovaná v tomto jiném řízení učinila. V obecné rovině však soud žalobcům přisvědčuje a odkazuje na své stanovisko shora.

Naproti tomu soud nemohl vejít na námitku žalobců, že znalec znaleckého ústavu RSM Tacoma a.s. není akreditován k podání znaleckého posudku v oboru rozhlasového a televizního vysílání. Je tomu tak proto, že posouzení bonity předmětných kmitočtů, jehož součástí je i stanovení předpokládaných příjmů a výdajů budoucího provozovatele, spadá do oblasti ekonomiky, která je předmětem oprávnění citovaného znaleckého ústavu.

Soud rovněž nesdílí právní názor žalované o tom, že řízení o dokrývacím kmitočtu spadá pod zákon o elektronických komunikacích a že v něm rozhoduje ČTÚ, neboť o žádosti provozovatele vysílání o souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci,

spočívající ve změně soubor technických parametrů a územního rozsahu vysílání rozhoduje žalovaná, která tak činí podle mediálního zákona, nikoliv podle zákona o elektronických komunikacích. Zákon o elektronických komunikacích na rozhodování žalované v této věci vůbec nedopadá.

K argumentaci žalované uvedené v písemném vyjádření k žalobě soud uvádí, že pokud není součástí žalobou napadeného rozhodnutí, je procesním úkonem strany sporu, ve kterém je vyjádřeno její stanovisko, nemohou jím však být doplňovány či měněny důvody rozhodnutí, které soud přezkouvává.

Pokud zúčastněná osoba poukazovala na náklady, které jí v souvislosti s projednávanou věcí vznikly a na zákonnou úpravu nákladů řízení zúčastněné osobě podle s.ř.s. (zák. č. 150/2002 Sb.), soud k tomu uvádí, že předmětem řízení je šíření informací užívající vzácného statku – kmítočtového spektra, jehož mechanismus distribuce vytváří zákon o vysílání prostřednictvím licenčního řízení. Klíčovým rysem tohoto způsobu distribuce vzácného veřejného statku je soutěž o jeho určitou konkrétní část mezi více uchazeči, z nichž pouze jeden bude ve vztahu k ní úspěšný, a tedy jen tento jeden bude moci na určité frekvenci v určitém území a v časovém rozsahu vysílat (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7As 50/2009). V nyní projednávané věci je úkolem žalované posoudit mimo jiné, zda se při žádosti o změnu územního rozsahu a technických parametrů jedná o změnu v intencích původně udělené licence či o nové licenční řízení. Žalovaná ani soud tak nemůže přihlídnout k tomu, že žadatel v souvislosti se svou žádostí vynaložil prostředky. K otázce přiznávání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení soud poukazuje na znění ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., kterým je vázán.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí nemá oporu v obsahu spisového materiálu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zároveň se žalovaná dopustila procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost jejího rozhodnutí ve věci samé. Soud proto postupem podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalovanou a žalobci je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci měli ve věci úspěch, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení. U žalobce č. 1 Londa spol. s.r.o. jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za právní zastoupení, a sice 2x hlavní úkon po 2 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, replika k vyjádření žalované), ½ x hlavního úkonu po 1 050 Kč (podání žaloby dvěma žalobci), 1x hlavní úkon po 3 100 Kč (ústní jednání před soudem), 4x režijní paušál po 300 Kč, tedy 9 550 Kč, DPH ve výši 2 005,50 Kč, (podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., z části ve znění účinném do 31.12.2012 – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, z části ve znění účinném od 1.1.2013 - účast u ústního jednání před soudem, zaokrouhleno celkem 14 556,- Kč.

U žalobce č. 2 Radio Bonton a.s. jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za 1x hlavní úkon po 2 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení), ½ x hlavního úkonu (podání žaloby dvěma žalobci), 1x hlavní úkon po 3 100 Kč (ústní jednání před soudem), 3x režijní paušál po 300 Kč, tedy celkem 7 150 Kč, DPH ve výši 1 501,50 Kč (podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., z části ve znění účinném do 31.12.2012 – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, a z části ve znění účinném od 1.1.2013 – účast u jednání u soudu, zaokrouhleno celkem 11 652,- Kč.

Výrok o nákladech osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud neshledal podmínky, při kterých lze zúčastněné osobě náklady řízení přiznat.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. března 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.